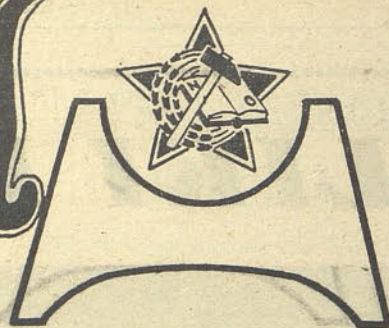

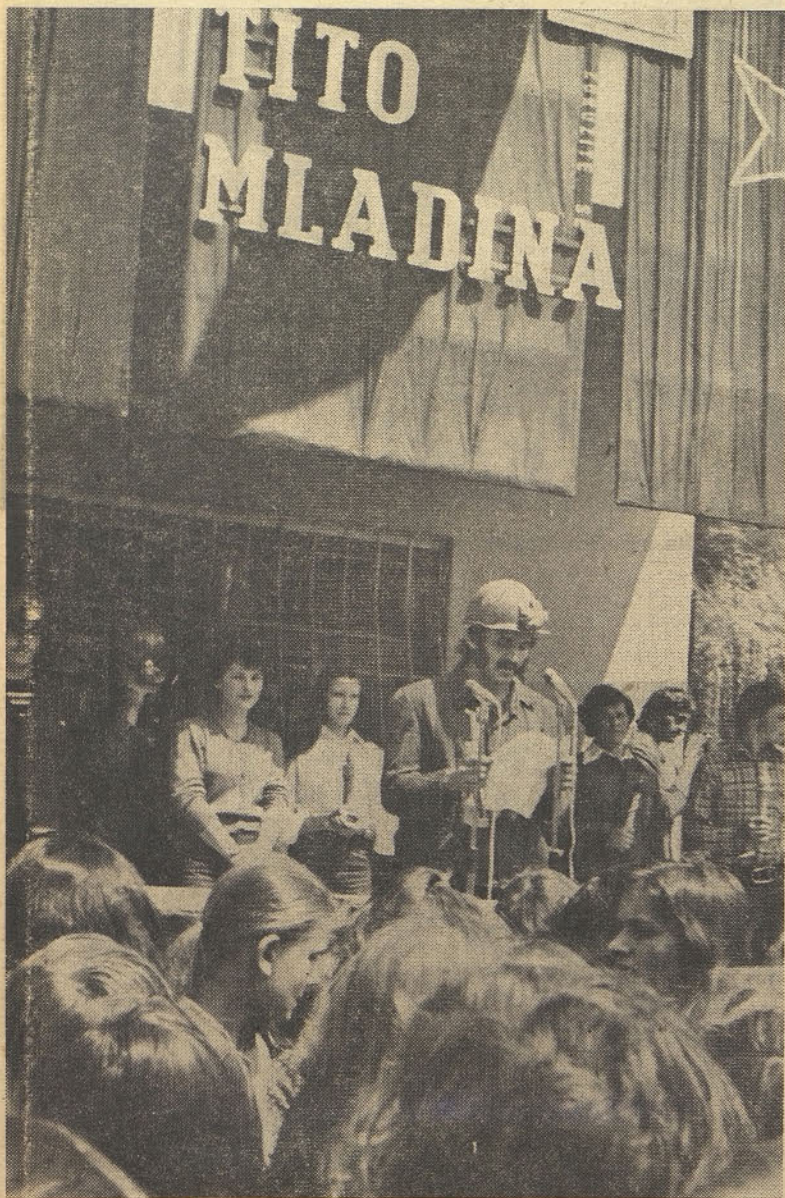
JUNIJ 1976

Titova štafeta

Pisal se je 11. maj leta 1976. Bil je lep pomladanski dan. Mladi so se celo jutro pogovarjali samo o štafeti. Določiti je bilo treba predaje in kdo bo štafeto sprejel in kdo oddal mladim delavcem TKI, ki so jo sprejeli pri Tržnici. Štafeta naj bi prišla v Steklarno ob 11.29. Mladinci smo se zbrali ob 11. uri pred glavnim vratarjem, kjer so trije naši mladinci prevzeli Titovo štafeto. Mladi so jo ponesli mimo glavnega vratarja v tovarno. Iz tovarne so jo prenesli pri gornjem vratarju. Zadnji nosilci iz Steklarne Hrastnik so jo predali mladincem iz Tovarne kemičnih izdelkov, ki so jo ponesli v svojo tovarno.

Se preden je prispela glavna Titova štafeta, so naši mladinci ponesli po obratih naše tovarne lokalno štafeto, ki je nosila sporočilo za tovariša Tita od mladih delovnih ljudi iz naše tovarne. Ko je lokalna štafeta bila prenešena skozi vse obrate naše tovarne, so jo trije mladinci ponesli do Križišča, kjer je bila centralna proslava ob sprejemu Titove štafete. Na tem mestu je bilo tudi prebrano sporočilo tov. Titu.

Delež mladih delavcev iz naše tovarne je nasproti celotnemu deležu majhen, vendar pa takšna stvar zastane, tudi če manjka še tako majhen delež.

Pozdrav Maršalu Titu za rojstni dan so poslali tudi hrastniški rudarji

Ob stoletnici rojstva Ivana Cankarja

»Moje delo je slutnja zarje ...«

»Moje delo je slutnja zarje, vsaka moja beseda in vse moje življenje.« Ta izrek je značilen za Ivana Cankarja.

Cankar je živel v dobi moderne. Delo modernistov je pokazalo smernice bodočnosti, predstavila je ideal družbe, ki naj bi se nekoč pojavila. Cankarjeva dela nam kažejo življenje in delo tistega časa, vendar lahko najdemo v teh delih tudi slutnjo, ki nam govori, kakšna naj bi bila kasnejša družba. Cankar je pisal v času, ko slovenski jezik v kulturnem življenju še ni imel tako močne veljave kot danes, kljub temu da je vedno bolj izpodrival nemščino. Kljub temu, da so pred Cankarjem pisali mnogi slovenski književniki, je bil Cankar prvi, ki je pravilno začrtal pot, po kateri bi moral slovenski narod hoditi, da bi se prebil do tistega družbenega reda, ko bo lahko narod sam o vsem odločal, ko bo lahko v svoji domovini nemoteno ustvarjal in sadove svojega dela užival v miru, bratstvu in slogi. Težka je bila pot do prve knjige, tiskane v slovenskem jeziku, že težji pa je bil razvoj kulture. Kaj vse je ta razvoj zaviralo: med največjimi zaviralci kulturnega napredka je vsekakor tuja nadoblast, saj smo desetletja živeli pod tujci, ki so želeli slovensko deželo ponemčiti, potem so tu vojne. Toda kljub vsem oviram so se našli ljudje, ki so bili pripravljeni žrtvovati življenje za razvoj kulture. Med temi ljudmi je vzkliklo upanje v boljšo bodočnost, v lepši jutri. Zavedali so se, da so šibki, a kljub temu so imeli veliko srce in velike misli. Podarili so jih svoji domovini, kljub temu da so sami živeli v revščini in pomanjkanju. Eden izmed teh velikih mož je ne-

dvomno tudi Ivan Cankar, oče mnogih lepih povesti, romanov, novel, dram in drugih literarnih del. Njegova dela Martin Kačur, Hlapci, Na Klancu, zbirke črtic in druga, izžarevajo eno samo misel na svobodo in neodvisnost, misel na lepše življenje in svetlejšo prihodnost, na čas, ko bo slovenski narod sam odločal o svoji usodi. Cankar je bil idealist, pisatelj, veliki mož, ki je mnogo prispeval za razvoj kulture naroda, za katerega je živel in ustvarjal.

Ob stoletnici njegovega rojstva so znova zaživela tudi tista njegova dela, ki jih premalo poznamo. Oživel je spomin na človeka, ki je želel svojemu narodu pokazati, da tudi še tako majhen narok, ampak ga morajo čuvati in in odloča o svoji usodi sam, brez pomoči drugih. V delih je skušal kasnejšim narodom zapustiti zgodovino družbe, v kateri je živel. S tem pa jih je hotel spomniti na to, da pridobljenega kulturnega bogastva ne smejo izpustiti iz rok, ampak ga morajo čuvati in bogatiti. V njegovih delih najdemo mnogo misli o svobodi, misli o tistih časih, ko bo vsakdo lahko povedal tisto, kar mu leži na srcu, ko Slovenec ne bo več le orodje tujega gospodarja, ampak sam svoj gospodar, ko bo lahko sleherni človek svobodno stopal po zemlji, ki jo je desetletja tepal tujec. In danes, ko tako obujamo spomine na velikega moža, Ivana Cankarja, lahko brez zadržev priznamo, da so se slutnje tega človeka uresničile skoraj do potankosti. Zato mu slovenski narod mnogo dolguje, lahko si priznamo, da je kultura bogastvo bogatega.

Belinda Volfand

SPREJEM V ZSMS

V torek, 25. maja je bil za mnoge hrastniške pionirje velik dan — sprejeti so bili v Zvezo socialistične mladine Slovenije. Letos je bil sprejem v ZSM prav tako svečan kot druga leta! Novosprejetim mladincem so bile izkaznice podeljene kot vsako leto v prostorih Delavskega doma na posebni slovesnosti.

Po kratkem kulturnem programu je navzočim spregovoril predsednik občinske konference ZSMS Hrastnik tov. Vili Zaletel,

ki je v svojem govoru orisal organizacijo Zveze socialistične mladine. Nato je bilo na predlog Pionirskega odreda narodnega heroja Rajka in Pionirskega odreda Borisa Pusta v prijetnem razpoloženju v organizacijo sprejetih nad sto novih članov. Ob tej priložnosti so bila podeljena tudi priznanja mladim družbenim delavcem in mentorjem, ki jih je kot vsako leto v mesecu mladosti podelila OK ZSMS Hrastnik.

V SLIKI IN BESEDI

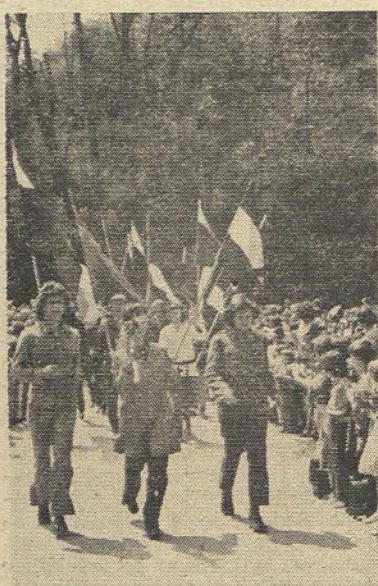
Prihod Titove štafete na slavnostno tribuno

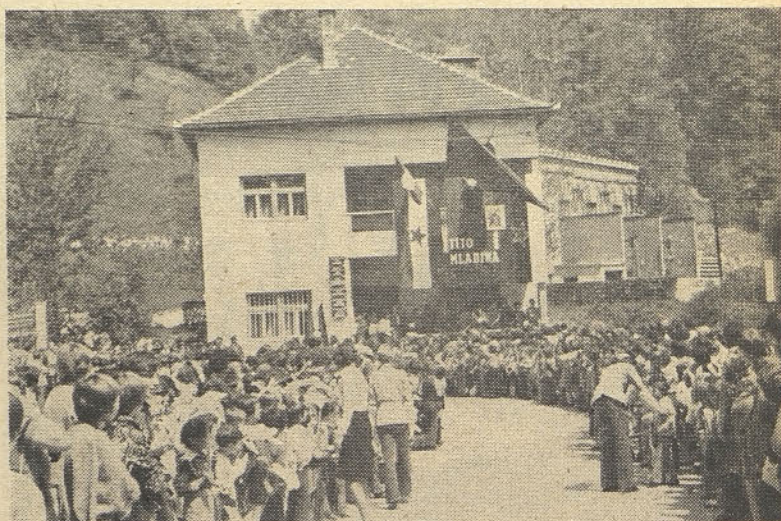
Bezgovšek Anton, mladinec steklarne Hrastnik, je prebral pozdravno pismo Hrastničanov, predvsem mladine, ki jo pošiljajo ljubljenu Titu za njegov 84. rojstni dan

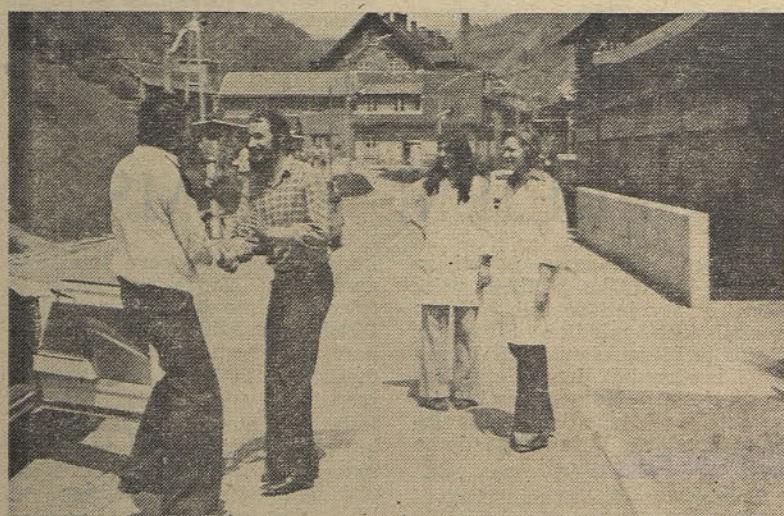
Tudi mladina steklarne je zanesla lokalno palico, v kateri so zapisani pozdravi članov našega kolektiva za maršalov rojstni dan

Prihod zvezne štafete pred slavnostno tribuno

Velika množica Hrastničanov pričakuje prihod zvezne štafete

Mladinke in mladinci steklarne Hrastnik sprejemajo zvezno štafeto palico, katero so ponesli skozi vse obrate

V kulturnem programu je sodelovala tudi godba DPD Svoboda I. iz Hrastnika

SREČANJE BRIGADIRJEV

V letošnjem letu praznujemo 30-letnico prvih mladinskih delovnih akcij v Jugoslaviji. Na osnovi zelo aktivnega vključevanja mladine v mladinske delovne akcije v vseh povojnih letih, je bil na revirskem svetu ZSMS sprejet sklep, da se centralna revirska proslava in srečanje brigadirjev-veteranov organizira 8. maja 1976 v Hrastniku.

Na podlagi tega je bil v občini Hrastnik imenovan poseben pri-

plavzom sprejel že skoraj poln stadion mladine in občanov Hrastnika.

Pričela se je proslava s kulturnim programom, slavnostni govor ob tej svečanosti pa je imel tov. Rudi Bregar, ko je v njem poudaril in orisal pomen mladinskih delovnih akcij ter klubov brigadirjev, ki bodo formirani v občinah Zagorje, Trbovlje in Hrastnik, mlada brigadirka pa je prebrala pozdravno pis-

Skupina mladih brigadirjev je prikazala dan v brigadi

pravljalni odbor, ki je koordiniral in vodil vse priprave kakor tudi samo organizacijo proslave. Odbor so sestavljali brigadirji-veterani in mladi brigadirji ter predstavniki le-teh iz občin Zagorje in Trbovlje.

V soboto, na sam dan srečanja brigadirjev, je bilo že v jutranjih urah na prireditvenem prostoru živahno. Ob vodstvu brigadirjev-veteranov smo mladi imeli polne roke dela še z zadnjimi pripravami na srečanje.

Ze okrog treh popoldne so transparenti nad cesto pozdravljali prve prihajajoče udeležence mladinskih delovnih brigad, ki so se do pol petih zbirali pri Glasbeni šoli, kjer jih je s strumnimi zvoki pričakala godba na pihala Svobode II. Z živordecimi nageljni na prsih in s transparenti v rokah mladih brigadirjev se je nato formirala povorka udeležencev, ki je ob 17. uri prišla na osrednji prireditveni prostor na Rudniku, kjer jo je z bučnim a-

mo tov. Titu, ki so mu ga poslali udeleženci tega srečanja.

Program je zaključila skupina mladih brigadirjev, ki je prepričljivo in doživeto prikazala dan v mladinski delovni brigadi. Ob zvokih harmonike so udeleženci srečanja zaplesali še tradicionalno brigadirsko kozaračko kolo, program pa smo sklenili z besedami:

»Dragi brigadirji, dragi gostje! To, kar ste videli sedaj, je bil le prikaz dneva v brigadi. Zdaj pa vabimo vse, da se zavrtite ob zvokih ansambla Jožeta Rusa, kajti zastave še nismo spustili, temveč jo bomo ob zaključku tega brigadirskega srečanja!»

Ob 20. uri so na nekaterih mestih zagoreli kresovi, s katerimi so OO ZSMS pozdravile srečanje brigadirjev, k boljšemu razpoloženju pa je pripomogel še ognjemet. Lahko rečemo, da bo ostalo srečanje udeležencem v trajnem spominu.

ab

Ob zaključku slovesnosti so se udeleženci strnili v brigadirsko kozaračko kolo

PRVI NARODNOOSVOBODILNI ODBOR V NAŠEM KRAJU

Večkrat pomislim na čas NOB, ko se je jugoslovanski narod hrabro in junaško boril proti domačim izdajalcem in krutim sovražnikom. Tedaj spoznam, koliko človeških žrtev, hrabrosti, napore, junaštva, poguma in zvižac je bilo potrebno, da se je naš narod osvobodil izpod krute nečloveške roke okupatorja, da lahko danes živimo srečno v svobodni domovini, govorimo materin jezik, hodimo v slovenske šole... Kaj vse so prestali borci in prebivalstvo naše domovine med drugo svetovno vojno, kako grdo in nečloveško je ravnal okupator z vsakim, ki se mu je upiral, je težko opisati. Razni dokumentarni film in pa mnoge knjige s tematiko NOB nam prikazujejo in opisujejo zgodovinske in legendarne dogodke iz NOB.

V hudem mrazu, večkrat lačni kakor siti, s številnimi ranjenci, so gazili partizani več kilometrov dolgo, naporno, zasneženo pot, se prebijali skozi sovražnikove obrobe ter se nazadnje v kakšni vasi, če je bilo mogoče, po dolgem času zopet odpočili in najedli. Tudi brez kurirjev si prave partizanske vojske ni moč zamisliti, ne predstavljati. Ti pogumni fantje so prenašali pošto, obveščali partizane o tem, kar se je novega zgodilo v vasi, o sovražnikovih gibanjih... Njihove poti so vodile večkrat mimo sovražnikovih zased, straž, postojank... Ni jim bilo mar. V NOB je sodelovalo tudi civilno prebivalstvo, saj so partizanom pomagali kolikor so mogli, tako v hrani, obutvi, obleki, dajali so jim celo zdravila in prenočišče.

Tudi v Hrastniku je sovražnik že na samem začetku naletel na hud odpor hrastniških prebivalcev. Naloga vseh naprednih, zavernih Hrastničanov je bil obojen boj proti okupatorju. Veliko ljudi v našem kraju je bilo takih, ki se niso hoteli boriti, in so se slej ko prej znašli na strani okupatorja, med izdajci slovenskega naroda. V vsej 2. svetovni vojni je spopad z okupatorjem zahteval enotnost, kajti šlo je za vprašanje: »Ali se združimo in osvobodimo, ali se vdamo in umremo.« Tako je iz dneva v dan rasla partizanska vojska... Med prebivalci Hrastnika je klilo so-

vraštvo do okupatorja in domačih izdajalcev, zlasti še takrat, ko se je začelo izseljevanje prebivalcev v mnoga koncentracijska taborišča, kjer so bili deležni najstrašnejšega trpljenja in mučenja. Partizani so izvajali razne sabotažne akcije v industriji, napade na rudnik, mostove, imeli so celo svojo lastno tiskarno. Velika tragedija partizanov pri Vrharju je bila mnogim borcem v Hrastniku »iskrica, ki je zanela požar«, vodila pa jih je misel, da se naše ljudstvo ne bo nikoli predalo sovražniku, temveč se bo še naprej z vsemi silami borilo za svobodno domovino. Tudi mladinci so bili zelo aktivni in so veliko pripomogli k osvoboditvi našega kraja. Med njimi naj omenim narodnega heroja Rajka, ki je padel v bitki proti okupatorju v POHORSKEM BATALJONU.

Spremljati nas mora misel, da nikdar ne smemo pozabiti, da danes mi živimo srečno v svobodni domovini in uživamo tisto, česar mnogi naši rojaki niso bili deležni.

Sonja Kirič

O KRESOVANJU

Premaganih sedem metrov višine

Mladi smo tudi letos delavski praznik — 1. maj počastili s kresovanjem na vseh ustaljenih mestih. Tudi v krajevni skupnosti Hrastnik — spodnji del je zagorelo več kresov, za katere so poskrbeli mladi iz aktivov ZSMS. Najboljša organizacija kresovanja je bila v Frtici, kjer so mladi pripravili kresovanje z bogatim kulturnim programom, množico obiskovalcev pa je navdušil veličasten ognjemet.

DOPISUJTE
V STEKLARIA

POZDRAV IZ JLA

SPOŠTOVANI UREDNIK

Prvič se vam oglašamo iz Peči, kjer služimo vojaški rok. Tu sta še vojaka Suljo in Mišo, delavca Steklarne Hrastnik. Predvsem bi vas v tem pismu radi prosili, da nam v bodoče pošiljate naš list Steklar, da bi prek njega izvedeli, kaj se dogaja v našem podjetju in kakšni so rezultati poslovanja.

Upamo, da nam boste to željo izpolnili in nam Steklarja redno pošiljali.

Na koncu pa želimo prek Steklarja pozdraviti vse delavce TOZD II in I, uredništvo Steklarja, prijatelje iz samskega doma, posebno pa še člane NK Hrastnik. Obenem želimo vsem mnogo uspehov pri delu.

Vojaka Durmišević Ibrahim
Sadetović Sulejman
V. P. 4445/15
38300 PEČ
Kosovo

ZDRAVO IBRAHIM IN SULEJMAN

Zahvaljujem se vama za pismo in pozdrave. Veseli me, da se zanimata za naše glasilo, da se prek njega informirata o uspehu v našem kolektivu. Upam, da vama dnevi hitro minevajo, saj imata tudi prijatelje v svojem novem domu.

Steklarja bosta redno dobivala. Nogometaši se vama bodo sigurno oddolžili s pozdravi.

Vaju pozdravlja urednik

Vojak
Boško Branko

DAN V JLA

Zjutraj glas trobente nam oznani, da čas počitka je za nami.

S postelje takoj poskačemo, se za umivanje pripravimo, obujemo in oblečemo ter ven na pisto stečemo.

A že je na vrsti fizkultura, ki te izuri kot matura. Saj tekanje in telesne vaje, krepijo zdravje in vzdržljivost daje.

V vrsto vsi se postrojimo, na zajtrk veselo vsi hitimo. Saj tu se okrepimo in novih moči si pridobimo.

Z zajtrka spet vsi hitimo, da smotro čas ne zamudimo, da pravočasno se uredimo, ker raporta se vsi bojimo.

Z vojaško vso opremo se v naravo preselimo, kjer po različnih variantah vojaških se veščin učimo.

Po napornih vajah, ki vojaka izmučijo in mu poslednjo kapljo znoja izcedijo — pasulj — največ vredno je kosilo.

Za šport, sprostitve in zabavo nam je le malo časa dano, zato tem bolj se veselimo, če na igrišču za žogo se lahko podimo.

Kdor pa čina ne ločuje iz vojaških oblasti in zakona se norčuje, ta v zaporu bo spoznal, kako hudo napak je ravnal.

Kantina odprta je vse dni, a le po prvem polna je ljudi, dokler nam vojaška plača ne skopni do zadnjega kovača.

Po večerji TV dnevnik nam sledi, ki o mnogočem nas pouči, nam novice sporoči, ter spomin nam osveži.

Ko pa v postelji že vsi ležijo, redarji z metlo, vedrom in krpo v hodniku, umivalniku in WC-ju svojo zadnjo dolžnost izpolnijo.

Bohinj je lepa dolina v srcu Julijskih Alp, ki vsako leto kot magnet privlači mnogo tujih in domačih turistov.

Največji slovenski pesnik dr. France Prešeren je v pesnitvi KRST PRI SAVICI že tedaj ovekovečil Bohinj in pokazal na skrito lepoto slovenske zemlje, ki smo jo čuvali vse do danes.

Marsikomu je Bohinj dolina miru. Za trenutek se odmakne pred kričečo modernizacijo in napornim tempom življenja. Poleti se namaka v mrzlem jezeru, veslaš, ribariš ali pa se odloči za sprehode v kraje bližnje in daljne okolice: k slapu Savica, prek Hudičevega mostu v kanjon Mostnice in dolino Voj, planino Vogar, Pokljuko, Komno, Uskornico na Jelovico, v nacionalni park v dolino sedmerih triglavih jezer, na Velo polje, Triglav, Črno prst, ki ti s svojo floro in favno nudi zanimiva doživetja.

Tista skrita prvobitnost: gorovja, skrite visoke planote in doline, gozdovi, planine z jezери, pašniki in stara naselja se skladajo s sodobno udobnostjo, ki pa ne ruši nežne harmonije. Bohinj pa je tudi bogat z dediščino zgodovinskih znamenitosti: Zoisova graščina, cerkev sv. Janeza s srednjeveškimi freskami, stari mlini in žage, vojaško pokopališče iz prve svetovne vojne, so res vaba za počitnice.

V tej dolini z jezerom pa sém se srečala tudi z našo folkloro, ki mi bo še dolgo ostala v nezabnem spominu. Ob ogledu Kmečke ohcete in Kravjega bala sem spoznala šege naših prednikov. Osebnost me bolj privlači stare stvari, ki so med ljudmi zamrle, a v nekaterih krajih se je ljudski običaj ohranil vse do danes.

Če primerjaš »ohcet« včeraj in danes, je med njima globoko brežno. Usta se ti razpotegnejo v širok nasmeš ob gledanju njihovega kmečkega načina snubljenja.

Kako so nekoč snubili, sem si ogledala na večer pred Kmečko ohceto. Na ograjah so viseli radovedneži, ki se jim ni dalo seči v žep in povleči denarja za prireditve. Pod Skalco se je gnetlo ljudi. Zasedli smo kakšno osmo vrsto. Videli smo odlično, pa tudi slišali nismo slabo. Ljudje pa so še kar drli na prizorišče. Končno se je pojavila napovedovalka, ki je v več jezikih opisala kmečko snubljenje pred desetletji v Bohinju.

V znani gostilni Pri Mihovcu so se zbirali mladi in stari in se razgovarjali o vsem mogočem in nemogočem. Najraje pa so se pogovarjali o mladih snubcih, ki so poskušali osvajati ženska srca. Zbrana družina pa je nekoč tudi zvedela o snubljenju mladega Janeza. Zmračil se, Janez pa hitro smukne po »lojtro«, jo prista-vi k Mickinem oknu. Kliče, kliče, nič. Poje in sklada čudovite verz-e, ki so na debelo posladkane z medom, da se on na lojtri in ona skrita za oknom topita od same sladkosti. Ona pa se ne ome-hča. Njeno srce trdno oklepa zid molka in sramežljivosti. Janez pa ne obupuje. Končno se Micka ome-hča in okenče se odpre. Janez spet odpoje nekaj pocukranih verzov in Micka ima občutek, da ni bolj fejest fanta na vasi kot je on. Da pa bi bila ljubezenska vez trdnejša, ji pokloni ljut, za lahko noč pa dobi poljub. Janez je do-bro speljal svojo snubitev. Leze po lojtri na tla, ko opazi senco. V strahu pred Mickino mamco

pograbi lojtro, pa hajdi okrog vogla.

France pa ni imel take sreče. Namesto da bi dobil poljubček, jo je dobil pa z metlo po glavi. Francetu je žal za ubogo glavo, ki ni napravila nič drugega, kot čudovite besede skupaj zbirala. Kaj hočemo, je že tako. Mamca je bila v strahu za hčerko, da ji ne bi kakšen fant preveč štrene zmešal, pa ga je pregnala z metlo.

Fani pa je bila močno prevzetna. Čakala je na bogatega snubača, pa se ni niti hotel oglasiti, domači fantje pa ji niso in niso bili všeč. Bila je izbircna kot le malokatera, nazadnje pa so ji stari lisjaki nastavili past. Pod okno so ji postavili kobilo. Fani je bila užaljena v dno duše in mislim, da ji od takrat naprej glave niso več mešali bogati snubci s hlevom polnim konj in kobil.

Bohinj pa ni bil poln samo mladih petelinčkov. Tudi stari so bili, samo s to razliko, da so ti raje drgnili mize v gostilni, žulili svojo kupico in zabavljali čez neuspešne mlade fante.

Marsikdo, ki je rad posedal po gostilnah in nastavljal zanke mladim fantom, se je sam ujel.

Včasih zažvižga okrog ušesa metla, da se lenobi takoj posveti, da to ni ravno prišlo iz nebes, ženka ga je z metlo prebudila iz sanj, da se ne bi preveč potopil v mladeniška leta.

Res je, nepozabno je srečanje z našo folkloro. Spomin bo še dolgo v svoji notranjosti varoval nepozabnost, ki je doma v Bohinju.

Manja Podkoritnik

NAGRADNI KVIZ ZNANJA

GLAS MLADIH

I. Bil je slovit skladatelj (1550 — 1591), ki so ga nekateri imenovali celo: nemški Palestrina, vendar je zgodovinska veda dognala, da je slovenskega porekla. Umrl je kot kantor cerkve sv. Janeza v Pragi. Pisal je tipične renesančne oblike. Kdo je bil ta skladatelj?

- 1) GUIDO AREŠKI
- 2) ORLANDO DI LASSO
- 3) JAKOB GALUS-PETELIN

II. V 17. in 18. stol. so napredovale razne znanosti, tako so bila odkrita pota gibanja planetov, ugotovili so sestavo zraka in odkrili kisik, napredovala je tudi biologija.

Line je utemeljitelj znanstvene botanike. Kdo je odkril sestavo zraka in odkril kisik?

- 1) LAUVISIER
- 2) GIORDANO BRUNUS
- 3) NICOLÒ MACHIAVELLI

III. Prvo pojmovanje o krvi in krvnem obtoku je bilo pridobljeno v 17. stol. z opazovanjem in poizkusi. Prve in največje zasluge pri tem ima nek angleški zdravnik, ki je z anatomskim raziskovanjem človeka in živali ugotovil, kako se pretaka kri in kakšno je delovanje srca. Kdo je bil ta zdravnik?

- 1) GREGOR HENDEL
- 2) GEORGE CUVIES
- 3) WILLIEM HARWAY

IV. Odbojka je moška igra z žogo, ki jo odbijajo preko mreže. Po svetu in tudi pri nas je priljubljena kot rekreativna dejavnost, pa tudi kot tekmovalni in vrhunski šport. Umišil si jo je neki Američan leta 1895. Kdo?

- 1) WILLIAM G MORGAN
- 2) JAMES NAISMITH
- 3) GUTS MUTHS

V. Zrak se na ekvatorju razhaja v smeri proti severu in jugu, z dviganjem pa se ohlaja in postaja težji. Pri 30° geografske širine se težji zrak spušča — visok zračni pritisk. Kako se imenujejo ti vetrovi, ki pihajo od 30° GŠ od severa in juga proti ekvatorju?

- 1) PASATI
- 2) ZAHODNI VETROVI
- 3) TAJFUNI

VI. Svojo krono nosim v srcu, ne na glavi. Ni pokrita z diamanti in je nevidna. Pravim ji zadovoljstvo. To je krona, ki je bila krajšem redkokdaj dana. Kdo je napisal ta izrek o zadovoljstvu?

- 1) GEOTHE
- 2) NAPOLEON
- 3) SHEAKESPEARE